

வர்ணாஸ்ரமமே ஸநாதனம்!

எழுத்தாளர். ஞான. வள்ளுவன்

கட்டுரைச்சுருக்கம்:

ஆரிய மதத்தின் முகமான ஸநாதன தர்மம் என்றால் இது தான் என்று அறுதியிட்டதொரு தெளிவான விளக்கம், அதை ஆதரிப்போர்களாலும் இதுவரை முழுமையாகக் கூறப்படவே இல்லை.

இந்நிலையில், இன்றைக்கு ஆளுக்கு ஆள் ஒவ்வொரு விதமாக விளக்கமளிக்கும் ஸநாதனம் குறித்துக் காலங்காலமாக என்ன கூறியுள்ளனர்? ஸநாதனம் குறித்து ஆதாரபூர்வமாகக் கிடைக்கும் தகவல்கள் என்ன? என்பன பற்றி அறியும் போது தான் தெளிவு கிட்டும்.

இந்த வகையில், இன்றைக்கு விவாதத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கும் 'ஸநாதனம்' குறித்து, ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், அஃது கடுமையான வர்ண பேதத்தை வலியுறுத்துவதேயன்றி வேறில்லை என்பதைப் பல்வேறு தரவுகளுடன் தொகுத்து அளிப்பது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கட்டுரைக்கான மின்புலம்:

அகில கடந்த 02-09-2023 அன்று, சென்னை காமராசர் அரங்கில் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கத்தின் சார்பாக "சனாதன ஒழிப்பு" மாநாடு நடைபெற்றது. அச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த முன்னணியினர் பலரோடு திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்களும் கலந்து கொண்டார்.

இந்த மாநாட்டில் உரையாற்றிய மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. உதயநிதி ஸ்டாலின் அவர்கள், "ஸநாதனம் என்பதை எதிர்ப்பதோடு நின்று விடக்கூடாது. கொடிய நோய்களான மலேரியா, டெங்கு, கொரோனா போல அதுவும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்" என்று பேசியது நாடு முழுதும் இன்றைக்கு பெரும் விவாதப் பொருள் ஆகியுள்ளது.

உதயநிதி அவர்களின் தலைக்குப் பத்து கோடி விலை பேசியதும், மன்னார்குடி ஜீயர் "சனாதனத்தை விமர்சிப்பவர்களை

நாட்டை விட்டு வெளியேற்ற வேண்டும்" என்று சொன்னதும், முத்தாய்ப்பாக இந்திய ஒன்றியத்தின் தலைமை அமைச்சர் அவர்கள் "ஸநாதனம் குறித்துத் தவறாக யாராவது பேசினால் அவர்களுக்கு மத்திய அமைச்சர்கள் உரிய பதிலடி கொடுக்க வேண்டும்; ஸநாதனம் குறித்த உண்மைகளை அறிந்துகொண்டு எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களை மத்திய அமைச்சர்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டும்; அதே நேரம் அளவுடன் எதிர்கொள்ளுங்கள்" என்று அறிவுறுத்தியதும் நிகழ்ந்தன.

தமிழ்நாட்டின் மேதகு ஆளுநர் திரு. ஆர். என். ரவி அவர்கள், "பத்தாயிரம் ஆண்டு பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட ஸநாதன தர்மத்தின் உச்ச நட்சத்திரம் வள்ளலார்" என்றும், "அறியாமையாலும் காழ்ப்புணர்ச்சியாலும் ஸநாதன தர்மத்தைப் பற்றிச் சிலர் தவறான எண்ணப்போக்கைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றும், "ஸநாதன தர்மம் என்றால் நமது ரிஷிகளும், ஞானிகளும்

உலகத்தின் துவக்கம் என்ன? படைப்பின் மூலமென்ன? என்பதையெல்லாம் எளிமையாகப்பிரிந்துகொள்ள உபதேசங்களின் மூலமாக வழிகாட்டி இருப்பதே” என்றும் பேசியிருந்தார்.

ஆனால், ஸநாதன தர்மம் என்றால் இது தான் என்ற தெளிவான விளக்கம், அதை ஆதரிப்போர் எவராலும் கூறப்பட வில்லை.

இந்நிலையில் ஸநாதனம் குறித்து ஆதாரபூர்வமாகக் கிடைக்கும் தகவல்கள் என்ன? இன்றைக்கு ஆளுக்கு ஆள் ஒவ்வொரு விதமாக விளக்கமளிக்கும் ஸநாதனம் குறித்துக் காலங்காலமாக அதன் அபிமானிகளாக இருந்தவர்கள் என்ன கூறியுள்ளனர்? என்பது பற்றி அறியும் போது தான் அதற்கான தெளிவு கிட்டும்.

இந்த வகையில் இன்றைக்கு விவாதத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கும் “ஸநாதனம்” குறித்து ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் அஃது பேதத்தை (வர்ணாசிரம பேதம்) வலியுறுத்துவதன்றி வேறில்லை என்பதைத் தொகுத்து அளிப்பது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஸநாதனம் என்பதற்குக் கிடைக்கும் விளக்கங்கள்:

“ஸநாதனம்” (सनातन) என்ற சொல் வடமொழியான சமஸ்கிருதச் சொல்லாகும். ஆன்மீகம் மற்றும் நம்பிக்கை சார்ந்த பொருளைத் தரும் இச்சொல் “நிலையானது” என்றும், “என்றும் இருப்பது” என்றும், “தொன்மையானது” என்றும், “நிலையான வழிமுறைகளையும், நெறிகளையும் கொண்டது” என்றும், “மாற்றத்திற்குட்படாதது” என்றும் பொருள் கொண்டதாகும் என்று கூறப்படுகிறது.

மூவாயிரம் ஆண்டுகள் பழைமையான தொல்காப்பியத்திலும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த இலக்கியங்களிலும்,

திருக்குறளிலும் வடமொழிச் சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை எதிலும் “ஸநாதனம்” என்ற சொல் இல்லவே இல்லை. ஸநாதனவாதி என்று ஹிந்து மதவாதிகளால் போலியாகப் புனைந்து கூறப்படும் வள்ளலார் கூட, “ஸநாதனம்” என்ற சொல்லை எந்த இடத்திலும் பயன்படுத்தவில்லை.

“அன்றாட வாழ்வில் மனிதன் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? என்பதற்குரிய கடமைகளையும், நெறிகளையும் வகுத்துத் தொகுத்ததே “ஸநாதனம்” என்பதாகும் என்றும், இதில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் முறைகள் மாற்ற இயலாதவை” என்றும் சனாதன அபிமானிகள் கூறுகின்றனர்.

ஸநாதனத்திற்கு இதுபோன்ற பல விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ள நிலையில், இது எவருடைய, எந்தக் கடமை, வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை வகுத்துக் கொடுத்துள்ளது? என்பதை முதலில் அறிய வேண்டும்.

‘ஸநாதனம்’ அல்லது ‘ஸநாதன தர்மம்’ என்பது மேற்சொன்ன பொதுவான விளக்கங்களுடன், “ஹிந்து தர்மம்” என்ற பொருளிலேயே இந்து மதவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஸநாதன தர்மத்தில் மனிதனின் கடமையாக, ஐந்து தர்மங்கள் (பஞ்ச மஹா யக்ஞம்) கூறப்பட்டுள்ளன.

1. தேவ யக்ஞம்,
2. ரிஷி யக்ஞம் (அ) பிரம்ம யக்ஞம்,
3. பித்ரு யக்ஞம்,
4. பூத யக்ஞம்,
5. மனுஷ்ய யக்ஞம்

அதாவது 1. தேவதைகளை வழிபடுவது, 2. அவரவர் வேதம் மற்றும் கோத்திரம் வழிவந்த ரிஷிகளைப் போற்றுவது, 3. இறந்த மூத்தோர்களுக்குக் கடன்கள் ஆற்றுவது, 4. நம் செயல்களால் மாறுகின்ற பஞ்ச பூதங்களின்

விளைவுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்வது, 5. நம் அதிதி (விருந்தினர்) மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களின் பசி போக்கி, தேவைகளைத் தீர்ப்பது என்பன அவை.

இவைகள் வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும், இதிகாச புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கின்ற போது, இந்தக் கடமைகள் மதம் சாராது, இனம் சாராது, பொதுவானவையாக கூறப்பட்டுள்ளதாகத் தெரியும்.

ஆனால் ஹிந்து தர்மங்கள் எனப்படும் ஆரிய தர்மங்களாக உள்ள ஸநாதன தர்மங்கள், இந்தப் பொதுவான கடமைகளை மட்டும் தான் கூறுகின்றனவா? (அல்லது) மனித சமுதாயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் உயர்ந்தவர் x தாழ்ந்தவர் என்ற பாகுபாட்டினைக் கூறவில்லையா? பெண்களைத் தாழ்வாக மதிக்க வில்லையா? பெரும்பான்மை மக்களைச் சூத்திரர்கள் என்று கீழ்மை படுத்தவில்லையா? ஸநாதனவாதிகள் கூறுவது போல, இந்த ஸநாதன தர்மங்கள் அனைத்தும் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத கடைபிடிக்க வேண்டிய நியாயமான நெறிகளை மட்டுமே கொண்டவை என்கின்ற பொத்தாம் பொதுவான கூற்று சரி தானா?

‘ஸநாதனம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளது, ஹிந்து மதம் மட்டுமே என்பதும், ஸநாதன தர்மம் என்பது ஹிந்து தர்மம் தான் என்பதுமே அபிமானிகளின் அழுத்தமான விளக்கங்களாக அமைந்துள்ளன.

வரணப் பாகுபாடும், ஜாதிப் பாகுபாடும், பெண்ணடிமைத்தனமும், சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளும் தாங்கள் கூறும் ஹிந்து தர்மம் (அ) ஸநாதன தர்மத்தில் இல்லவே இல்லை என்று அதனை ஆதரித்துப் பேசுகின்றவர்கள் கூறி வருகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் எந்த ஆதாரத்தையும் காட்டவில்லை.

சில நாட்கட்கு முன், இந்த விவகாரம் குறித்துக் கருத்து தெரிவித்துள்ள ஹிந்துத்வா மூத்த தலைவருள் ஒருவரான திரு எச். ராஜா என்பவர், “ஹிந்து தர்மத்திற்குத் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பெயர் தான் சனாதனம். சனாதன தர்மம் நிலையானது. இதை எப்படி மாற்ற முடியும்? சனாதன இந்து தர்மத்தை இழிவு படுத்தும் கூட்டம் வேருடன் களையப்பட வேண்டும்.” என்று பேசியுள்ளார்.⁽¹⁾

தாங்கள் கூறும் இந்து தர்மம் எது? அந்த தர்மத்திற்குரிய ஸநாதன தர்மம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்விக்குப் பெரும்பாலோர் ஆதாரங்களாகக் காட்டுவதில் முதன்மையானது வேதங்களும் அதில் கூறப்பட்டுள்ள தத்துவங்களுமே ஆகும். இந்த வேதங்கள் ஆதி காலந்தொட்டே ஆரியர்களுக்கு உரியதாக விளங்குகிறது.

ஆரியர்கள், மத்தியக் கிழக்கு ஆசியப் பகுதியிலிருந்து இந்தியத் துணைக்கண்ட எல்லைக்குள் ஊடுருவி வந்தவர்கள் என்றும், தங்கள் பிழைப்புக்காக ஆடு மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த ஆரியர்களின் வருகைக்கு முன்னர், அன்றைக்கு உயரிய நகர நாகரிக வாழ்க்கையில் இந்திய நிலப்பரப்பு முழுமையிலும் வாழ்ந்தவர்கள் திராவிடர்கள் என்பதும், வந்தேறிய ஆரியர்கள் தங்கள் பலத்தாலும், மதத்தாலும் வட இந்திய கங்கைக் கரையில் காலூன்றிவிட, வடதிசைத் திராவிடர்கள் தென்னோக்கி நகர்ந்து தமது தென்திசைத் திராவிடர்களோடு சேர்ந்து விட்டனர் என்றும் பல வரலாற்றாளர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

இவ்வகையில், இந்திய நிலப்பரப்பின் வடபகுதியில் வாழ்வைத் துவங்கிய ஆரியர்களின் வேதங்கள், அவர்களின் பல்வேறு வாழ்க்கை முறைகளை விளக்குகின்றன. வேதங்களின் பிரிவுகளான உபநிடதங்கள், பின்னர் எழுந்த ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், பகவத்கீதை போன்றவைகளில்

கூறப்பட்டுள்ளவாறு, அவற்றின் அடிப்படையில் தங்களின் வாழ்க்கைக்கான சில நெறிமுறைகளை வகுத்துக்கொண்ட ஆரியர்களின் மத நடைமுறைகளே 'ஸநாதன தர்மம்' ஆகும். இந்த ஆரிய தர்மங்களுக்கும் தமிழர்களின் வாழ்வியல் நெறிகளுக்கும் எந்த விதத்திலும் தொடர்பில்லை.

ஸநாதனமும் தமிழ் நெறிகளும் ஒன்றா?:

இந்த வகையில் ஸநாதன தர்மத்திற்கான மூலம் வேதங்கள் தான் என்றால், அவை மனிதர்கள் உருவாக்கியவையே அல்ல (அபௌருஷேயம்) என்று ஒரு சிலரும், காலநிர்ணயம் செய்ய முடியாதவாறு பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்னே தோன்றியது என்று ஒரு சிலரும், பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னால் தோன்றியவை என்று வேறு சிலரும் கூறுகின்றனர். இந்த வேதங்களின் காலம் தான் என்ன? காலத்தால் மிகப் பழையவையானது என்று கூறிக் கொண்டிருந்தால் அதன் மதிப்பு கூடும் என்ற எண்ணத்தில் இப்படி ஆளுக்கு ஆள் காலத்தைக் கூட்டிச் சொல்வது சரி தானா? ஓர் அறிஞரின் கூற்று (அ. ச. ஞானசம்பந்தன்) இது குறித்து என்ன சொல்கிறது என்பதைக் காண்போம்.

”இந்த நாட்டிலும், வேதகாலம் என்று சொல்லப்படும் காலத்திற்குச் சில 1000 ஆண்டுகள் முன்னரே நாகரிகமான வாழ்க்கையும், சமுதாய அமைப்பும் இருந்து வந்ததை மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய இடங்களின் அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் அறிஞர்கள் அறுதியிட்டுள்ளனர். அப்போதிருந்த இலக்கியங்கள் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மை தான்.

வேதகாலம் என்பது கி.மு.1500 முதல் கி.மு.1000 வரை உள்ள இடைப்பட்ட காலம் என்பர். இன்று இந்தியாவின் வடமேற்கில் உள்ள பஞ்சாப், ஹரியானா மாநிலங்களில்

தான் வேதமும் அதில் கூறப்பட்ட சடங்குகளும் பயின்று வந்துள்ளன. கி.மு.1000 வாக்கில் வேதத்தின் முடிமணியாக உள்ள உபநிடதங்கள் தோன்றலாயின.....”⁽³⁾

இந்த இடத்தில் மற்றொரு வரலாற்று உண்மையோடு இதனை ஒப்பிட வேண்டியுள்ளது. தமிழகத்தில் நடத்தப்பட்ட கீழடி அகழாய்வில் கிடைக்கப் பெற்ற சான்றுகளின் படி, அக்காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டாக இருக்கிறது என்று அறிவியல் ஆய்வு முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும் அங்கு கிடைத்த சில பொருட்களில் காணப்படும் தமிழ் எழுத்துகள், சிந்து சமவெளி ஆய்வில் கிடைத்த எழுத்துகளுடன் ஒத்துள்ளது என்றும், இதன்வழி சிந்து சமவெளி நாகரிகம், திராவிட நாகரிகமே என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது. இந்த நாகரிகமே 3000 ஆண்டு வரலாறு கொண்டதென ஆகும்போது, அ.ச.ஞா அவர்களின் கூற்றின்படி இதற்குப் பின் உருவாக்கப்பட்ட வேதங்கள் நிச்சயம் 3000 ஆண்டுகட்குக் குறைவான காலம் கொண்டவை என்பதே சரியாகும்.

இவ்வாறாகப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் அதற்கு மேல் வயதுடையவை வேதங்கள் என்ற பல பொய்களைத் தாண்டி, அவை தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகட்கும் சமய நெறிகட்கும் முற்றிலும் மாறானவை என்பதே உண்மை என்றும் கூறவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் “ஸநாதனம்” என்ற சொல் எந்தத் தமிழ்ச் சமய நூல்களிலும் எடுத்தாளப்படவில்லை.

தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகள் அக்காலந்தொட்டு ஐவகை நிலங்களைச் சார்ந்து இருந்துள்ளன. இயற்கையையும், தம் இனக் குழுத் தலைவர்களையும், இறந்துபோன / புதைக்கப்பட்ட தம் குடும்பத்து மூத்தோரையும் தெய்வமாக்கிப் போற்றும் பழக்கமே தமிழர்களுடையது. இது ஆரிய வழிபாட்டு முறைகட்கு முற்றிலும்

மாறுபட்டது. இறந்தவர்களைப் புதைத்து அவ்விடத்தில் கல்நாட்டி 'நடுக்கல் வணக்கம்' செலுத்தும் பழக்கம் தமிழர்களுடையது; மாறாக இறந்தவர்களை எரியூட்டுவது ஆரிய வழக்கமாகும்.

இதன்படி இன்றைக்கு "இந்து மதம்" என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆரிய மதத்தின் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட தர்மங்களாகக் கருதப்படுபவைகளே ஸநாதன தர்மம் என்று தெளிவாகிறது.

எனவே, இந்து மதம் என்பது ஆரிய மதம் என்பதும், இந்து தர்மம் என்பது ஆரியர்கட்கான தர்மம் என்பதும், ஆரியர்கட்காக வகுத்துக்கொண்ட தர்மங்களே ஸநாதன தர்மம் என்பதுமான முடிவுக்கு வருவது சரியா?

தற்காலத்தில், அகண்ட இந்து மதம் என்று கூறப்படும் மத அமைப்புக்குள் தமிழர்களின் சமய நெறிகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையில், ஸநாதன தர்மம் எனப்படும் ஆரிய தர்மங்களைப் பெரும் பங்காகக் கொண்ட ஹிந்து மதம் என்பது தமிழர்கட்கும் உரியதா? தமிழ்ச் சமயவாதிகள் இந்த ஆரிய ஸநாதனக் கோட்பாடுகளை ஆதரித்தார்களா? ஏற்றுக் கொண்டார்களா? இந்நிலையில், ஸநாதன தர்மம் என்பது தமிழர்களுக்குத் தொடர்பே இல்லாத, ஆரிய மதக் கோட்பாடுகளுக்குரிய தர்மம் தான் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் எவை?

ஆரிய மத தர்மமும் ஸநாதனமும்:

'ஆரிய மதம்' தான் 'ஹிந்து மதம்' என்றும் ஹிந்து மத தர்மம் தான் 'ஸநாதன தர்மம்' என்றும் கூறும் சில ஆதாரங்களைக் காண்போம்.

"சநாதன தர்மம்" என்ற பெயரில் 1905ஆம் ஆண்டில், ஹைகோர்ட் வக்கீலும் மதுரை பிரஹ்ம ஞானசபை பிரஸிடெண்டுமாகிய திரு ப. நாராயண ஐயரால் வடமொழியிலிருந்து

மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலின் நூன்முகத்தில் கூறுவது:

"மகா ஷேத்திரமாகிய காசியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடந்து வருகிற பிரதான ஹிந்து வித்தியா சாலை சபையார்கள், நம் மாணாக்கரின் உபயோகத்துக்காகச் சர்வ இந்துக்களுக்கும் பொதுவான, ஆரிய மதக் கொள்கைகள் தருமங்கள் இவைகளின் சாராம்சங்களை நம் வேதசாஸ்திர புராணாதிகளிலிருந்து எடுத்துத் தொகுத்துச் "சநாதன தருமம்" எனப் பெயருமிட்டு ஆங்கில பாஷையில் ஓர் அருமையான நூல் வெளியிட்டார்கள். அது மூன்று பிரிவுள்ளது. அம்மூன்றில் இந்நூல் மூன்றாவது.."

ஸநாதனதர்மம் என்பது ஆரியமதத்திற்கான தர்மங்களே என்பதும், ஆரிய மதத்தோடு பிற சமயங்ககளையும் ஒன்றிணைத்து ஹிந்து மதம் என்றாக்கிய பிறகு, ஒட்டுமொத்தமாக ஆரிய மத தர்மங்களையே ஹிந்து மத தர்மங்களாகச் சித்தரிக்கும் போக்கு தான் இன்றைக்குப் பலராலும் பேசப்படுகிறது. இது குறித்து, இந்த நூன்முகத்தில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவைகளில் சிலவற்றைக் காண்போம்.

"ஹிந்து சமயத்தில் நின்ற பல தரிசனங்கள் இன்னவின வென்பதையும் அததின் முக்கிய லக்ஷணங்களையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாதலின் அவைகள் சுருக்கமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இது உட்பட மூன்று புத்தகங்களுக்கும் "ஸநாதன தருமம்" என்ற நாமம் ஆலோசனையின் பேரில் அளிக்கலாயிற்று. நவீன அபிப்பிராயங்களை விலக்கிப் புராதன சமய நெறிகளை வெளியிடுவதாதலின் இப்பெயர் பொருந்தும்."

"வைதீக தர்மம் என்கின்ற ஹிந்து சமயம் புராதனமானது. தருமமென்பது உலகம் அன்போடும் அருளோடும் நடைபெறும் வண்ணம் உள்ள சாதனமாகும். ஆதலால்

அதன் ஆதாரங்களை அறிவதும் அதன் வழி நடப்பதும் தான் ஆரிய தர்மம்.”

”ஹிந்துக்கள் அனைவரையும் ஒரே மதத்தில் ஒருங்கு சேர்க்கும் மார்க்கத்தைத் தெளிவாகவும் சுலபமாகவும் கற்பித்தல் வேண்டும்.” (பக்-4)

”நிர்மலமான காருண்யத்தோடு கூடிய புத்திக்குத் தான் வேதாந்த சாஸ்திரம் விசிதமாகும். அப்பொழுது தான் மனிதன் புருஷார்த்தத்தை அடைய அருகதன் ஆகிறான். பர வித்தையைப் பெறுகிறான். ஆத்துமா ஸாக்ஷாத்காரம் ஆகிறது. மேற்கண்ட ரீதியில், ஆரிய சமயமாகிய ஸநாதன தருமமானது யுத்திக் கொடுத்ததாகவும், முன்பின் விரோதமின்றியும் எல்லா விஷயங்களும் பூரணமாக நிறைவுற்றிருப்பதாக நன்கு விளங்கும்.” (பக்-43)

மற்றொரு ஆதாரமாக, வானதி பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் உரைகள் அடங்கிய “தெய்வத்தின் குரல் – முதல் தொகுதி” நூலின் முகவுரையில் திரு. ரா. கணபதி என்பவர் கூறியிருக்கும் வரிகளைக் காண்போம்.

”இன்று நம்மிடை உள்ள மகாபுருஷர்களில், ஸ்ரீ பெரியவர்கள் மட்டுமே இந்த சனாதன சாஸ்திர நெறிகளை விசேஷமாக வலியுறுத்துபவராதலால் - வேறு விதத்தில் சொல்வதானால், ஸ்ரீ பெரியவர்கள் இந்த சநாதன நெறிகளை மட்டுமே விசேஷமாக வலியுறுத்துபவராதலால் - இவற்றை வெளியிடாதிருப்பது” ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தைப் பூரணமாக உள்ளபடி தெரிவிக்காததேயாகும் எனத் தோன்றுகிறது. எனவே தான், எந்நாளும் நிற்கிற விதத்தில் இன்று அவர்களது வாக்குகள் நூலாக உருவாகையில் இப்படிப்பட்ட தர்ம சாஸ்திர விஷயங்களை நிறையச் சேர்த்திருக்கிறேன். “வைதீக மதம்” என்ற பகுதியில் வந்துள்ள பெரும்பாலான கட்டுரைகள் இப்படிப்பட்டவைகளே”⁽³⁾

ஆக, ஆரியர்களின் மதக் கொள்கைகள் தான் “ஸநாதனம்” என்பதும் அது தான் பின்னாளில் சைவ, வைணவ பிற சமயங்களை ஒருங்கிணைத்து ‘ஹிந்து மதம்’ என்றாக்கிய போது, ஒட்டுமொத்தமாக அதற்குள் அடங்கிய அனைத்து சமயங்களுமே ஆரிய தர்மங்களைக் கொண்ட ஸநாதனத்தைத் தர்மங்களாகக் கொண்டவை என்றும் சொல்லப்படுவதைப் பார்ப்பனர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களின் வாயிலாகவே அறிய முடிகிறது.

ஸநாதன தர்மமும் சைவ வைணவமும்:

சரி, இன்றைய இந்து மதம் என்று சொல்லப்படுவதனுள் பெருமிடத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள ஆரிய மதமான ஸனாதன தர்மம், அந்தக் குறிப்பிட்ட பெயரில் அன்று தொடங்கி சமீப காலம் வரை இருந்துள்ளதா? என்று பார்த்தால் அப்படியொரு பெயரில் ஏதும் இல்லை. மாறாக, ஆரியர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட, பெயரில்லாத, அவர்களுக்குரிய சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட சமயக் கோட்பாடுகள் மற்றும் வழிபாட்டு முறைகளோடு இருந்த ஒன்றை, நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் வசித்த மக்களிடையே பல பெயர்களில் வழங்கி வந்த சமய வழிபாட்டு முறைகளையும் ஒருங்கிணைத்து, ஆங்கிலேயர்களால் “இந்து மதம்” என்று பெயரிடப்பட்டது.

ஏனெனில், நாட்டில் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த மக்கள் பல சமயங்களில் பிரிந்து கிடந்ததும், அவர்களை இசுலாமிய, கிருத்துவர்களிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டவும், நிருவாக வசதிக்காகவும் ஆங்கிலேயர்கள் ஏற்படுத்திய ஓர் ஏற்பாடே இந்தப் பெயர் ஆகும்.

மேலே கூறப்பட்ட 1905ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட, இந்து பனாரஸ் பல்கலைக்கழக நூல் வெளியான காலத்திற்குச் சில ஆண்டுகள் முன்பு வரை, தமிழ்நாட்டில் எந்த மக்களும்

“இந்துக்கள்” என்று அழைக்கப்படவே இல்லை என்பதற்கு அன்றைய நாளில் எழுதி வைக்கப்பட்ட சார்பதிவு ஆவணங்கள் ஆதாரங்களாக உள்ளன.

தமிழ்நாட்டில் அன்றைக்கு ஒரு வீடு விற்பனையோ, நில விற்பனையோ பதிவான போது, இப்போது “இந்து” என்று பொதுவாக்கிச் சொல்லப்படும் ஒருவரின் மதம், “சிவ” மதமென்றோ “வைணவ” மதமென்றோ தான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இப்படியான சுமார் 150 ஆண்டுகள் மட்டுமே வரலாறு கொண்ட ஹிந்து மதம் என்ற பெயரைக் கொண்ட ஒரு மதம், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையானது என்று இன்றைக்குக் குரலெழுப்புகிறார்களே; அது ஏற்புடையதா? இல்லை, ஆங்கிலேயர்கள் தான் “ஹிந்து” என்று பெயர் வைத்தார்களா? என்றால், அதற்கு ஆதாரமான காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் வரிகளைக் கீழ்க்கண்ட பத்திகளில் காண்போம்.

“இப்போது ஹிந்து மதம் என்று ஒன்றைச் சொல்கிறோமே; இதற்கு உண்மையில் இந்தப் பெயர் கிடையாது. இந்து என்றால் அன்பு என்று அர்த்தம். இம்சையைத் தூஷிப்பவன் இந்து என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இது சமத்தாரமாகச் சொல்வதேயாகும். நம்முடைய பழைய சாஸ்திரம் எதிலும் “இந்து மதம்” என்கிற வார்த்தையே கிடையாது.

இந்துக்கள் என்பது அந்நிய நாட்டினர் நமக்கு வைத்த பெயர் தான். மேல்நாட்டுக்காரர்கள் ஸிந்து நதியைக் கடந்தே நம் பாரத நாட்டுக்கு வரவேண்டி இருந்ததல்லவா? ஆனபடியால் ஸிந்துவை இந்து என்றும், அதை அடுத்த நாட்டை இந்தியா என்றும், அதன் மதத்தை இந்து என்றும் குறிப்பிட்டார்கள்...”⁽⁴⁾

‘ஹிந்து’ என்பது நமது பூர்வீகப் பெயரல்ல. வைதிக மதம், சநாதன மதம் என்றெல்லாம் சொல்கிறோமே, அவைதான் பெயரா

என்றால் அதுவும் இல்லை. நம்முடைய ஆதார நூல்களைப் பார்க்கும்போது இந்த மதத்திற்கு எந்தப் பெயருமே இல்லை.⁽⁵⁾

“நமக்குள் சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் என்று வேறாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், வெள்ளைக்காரன் நமக்கு ‘ஹிந்துக்கள்’ என்று பொதுப் பெயர் வைத்தானோ நாம் பிழைத்தோம். அவன் வைத்த பெயர் நம்மைக் காப்பாற்றியது.

அவன் மட்டும் நம்மை “ஹிந்து” என்று பெயர் வைத்திருக்காவிட்டால், ஒவ்வொரு ஊரிலும் சைவர், வைஷ்ணவர், சாக்தர், முருக பக்தர், பிள்ளையார் உபாசகர், ஐயப்பன் பக்தர், எல்லையம்மனைக் கும்பிடுகிறவர் என்றும் பிரித்துக் கொண்டு தனித்தனி மதமாக நிலைத்துக் கொண்டிருப்போம்.

இப்போது “ஹிந்து சமூகம்” என்று பொதுப் பெயரில் சொல்லப்படும் சமுதாயத்தை இப்படி ஏழெட்டாகத் தனித்தனி மதம் என்று பிரித்துவிட்டால், அதற்கப்புறம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் முஸ்லீம், கிருஸ்துவர்கள் போன்ற மதஸ்தர்கள்தான் அதிகமிருப்பார்கள்.

அதாவது, இப்போது தேசத்தின் இரண்டு பகுதிகளில் மட்டும் பாகிஸ்தான் முளைத்திருப்பது போல் இல்லாமல், நம் தேசம் முழுவதும் பாகிஸ்தான் ஆகியிருக்கும்! எத்தனையோ கிருத்திரமங்கள் செய்து பாகிஸ்தானைப் பிரித்த அதே வெள்ளைக்காரன்தான், எத்தனையோ யுக்திகள் செய்து நம்மை ஆரியர் - திராவிடர் என்று பேதமேற்படுத்திய அதே வெள்ளைக்காரன் தான், தன்னையும் அறியாமல் நமக்கு “ஹிந்து” என்ற பொதுப் பெயரைத் தந்து இன்று இந்தியா தேசம் என்று ஒன்று இருக்கும்படியான மகா பெரிய நன்மையையே செய்திருக்கிறான்.”⁽⁶⁾

காஞ்சிப் பெரியவர் மேற்படிச் சொன்னதிலிருந்து, ஆரியர்களின் பெயரில்லாத மதமாக இருந்து, “இந்து மதமாக”

ஆங்கிலேயர்களால் பெயரிடப்பட்ட பிறகு, பிற சமயங்களோடு ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மதத்தினுள் புகுந்து கொண்ட ஆரிய தர்மம் தான் 'ஸநாதன தர்மம்' என்று புலனாகிறது. அதற்குரிய ஆதாரமாக உள்ள இந்த வரிகளைக் காண்போம்.

”சரி, மதம் என்பது என்ன? ஆத்மாவுக்கு வந்திருக்கிற வியாதி தீருவதற்கு வைத்தியம் செய்வது தான் மதம். ஒரு நோயாளிக்கு இன்ன வியாதி வந்திருக்கிறது, அது இன்ன மருந்தைத் தந்தால் சொஸ்தமாகும் என்பது வைத்தியனுக்குத் தான் தெரியும். தங்களுக்கென்று ஒரு பொருளையும் தேடிச் கொள்ளாமல், பரம தியாகத்துடன் லோக சேஷமத்தையே நினைத்த ரிஷிகள் தர்ம சாஸ்திரக்காரர்கள் அப்படித் தந்திருக்கிற மருந்து தான் ஸநாதன தர்மம்....”⁽⁷⁾

வர்ணாசிரம தர்மத்தின் விளக்கம்:

இந்து மத தர்மம் தான் ஸநாதன தர்மம் என்று கூறியதோடு மட்டும் நின்றிருந்தால், ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இந்து மதத்திலும், அதன் தர்மத்திலும் கூறப்பட்டுள்ள பொதுவான கொள்கைகள் தான் ஸநாதன தர்மம் என்று கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நிலைமை அப்படியில்லை. மாறாக, இந்து தர்மம் என்றால், அதன் சிறப்பே ”வர்ண தர்மம்” தான் என்று கூறப்படுகிறது. இது குறித்துக் காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் கூறுவது என்ன?

”இதுவரையில் தத்வ ரீதியில் (Philosophical), சமய ரீதியில் (theological) ஹிந்து மதத்தில் இருக்கிற விசேஷ அம்சங்கள் சிலதைச் சொன்னேன்.

இவற்றோடு சமூக ரீதியில் (sociological) நம் மதத்திற்கென்று ஒரு பெரிய தனியம்சம் இருக்கிறது.

எந்த மதத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, அதில் ஃபிலாஸஃபி (தத்வம்), தியாலஜி

(தெய்வ வழிபாடு) இரண்டும் வரும். அதோடு தனி மனிதர் ஒழுக்கம் பற்றியும் கொஞ்சம் வரும். சமூக ஒழுக்கம் பற்றியும் ஏதோ கொஞ்சம் வரும். “அண்டை வீட்டுக்காரனைச் சகோதரனாக எண்ணு, விரோதியையும் நண்பனாக நினை, உன்னிடம் மற்றவர் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாயோ அப்படியே நீ மற்றவர்களிடம் இரு, ஜீவ குலத்திடம் எல்லாம் அன்பாய் இரு, சத்தியமே பேசு, அஹிம்சையைக் கடைப்பிடி என்று உபதேசிக்கிற நெறிகளும் (ethics) ஒவ்வொரு மதத்திலும் இருக்கும். தர்மம் (morality) எல்லாம் இதில் சேரும்.

ஓரளவுக்கு இதிலேயே சமூக அம்சம் (சோஷியலாஜிகல் என்று சொன்னேனே அந்த அம்சம்) இருக்கிறது எனலாம். ஆனால் ஓரளவுக்குத் தான். மற்ற சமயங்களில் சமூக வாழ்க்கையின் அமைப்பைப் பற்றின விஸ்தாரமான பிரஸ்தாபம் கிடையாது.

ஆனால் ஹிந்து மதத்தில் மட்டும் சமூகவாழ்வு அடிப்படை (sociological foundation) ரொம்பவும் கெட்டியாக ஆழமாகப் போடப் பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து தான் “வர்ணாஸ்ரம தர்மம்” என்ற விசேஷமான அம்சம் உண்டாகியிருக்கிறது.

வர்ண தர்மம் என்பது ஒன்று; ஆச்ரம தர்மம் என்பது இன்னொன்று. தனி மநுஷ்யன் இன்னின்ன பிராயத்தில் இப்படியிப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது ஆசிரம தர்மம்; சமூகம் (society) முழுவதுக்குமான ஏற்பாடு தான் வர்ண தர்மம் என்பது.

இப்போது ரொம்பவும் கண்டனத்துக்கு ஆளாகியிருப்பது இந்த வர்ண தர்மம் தான். வர்ண தர்மத்தை ஜாதிப் பிரிவினை என்று பொதுவில் சொல்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் வர்ணம் வேறு, ஜாதி வேறு. வர்ணங்கள் நாலு தான். ஜாதிகளோ ஏகப்பட்டவை.

ஒரே வர்ணத்தில் அய்யர், அய்யங்கார், ராவ் என்று பல ஜாதிகள் இருக்கின்றன. முதலியார், பிள்ளை, ரெட்டியார், நாயக்கர் என்று பல ஜாதிகள் மற்றொரு வர்ணத்தின் கீழ் வருகின்றன. வேதத்திலும் (யஜூர் வேதம் – மூன்றாவது அஷ்டகம் – நாலாவது ப்ரச்னம்) தர்மசாஸ்திரத்திலும் பல ஜாதிகள் வருகின்றன. அந்தப் பெயருள்ள ஜாதிகள் இப்போது இல்லை. அதைப்படியானாலும் ஜாதிகள் பல. வர்ணங்கள் நாலே நாலு தான். “நம் மதத்திற்கே பெரிய களங்கம் மறுஷ்யர்களிடையே உசத்தி – தாழ்த்தி என்று பேதம் கற்பிக்கிற பொல்லாத ஏற்பாடு – என்று இப்போது நினைக்கப்படுகிற வர்ண தர்மம் என்ன என்று நன்றாகப் பட்சபாத மில்லாமல் ஆராய்ந்து பார்த்தால், சமுதாய வாழ்வின் ஒழுங்குக்காகவே ஏற்பட்ட ஒப்பற்ற சாதனம் அது என்று தெளிவாகும்.”⁽⁸⁾

“மற்ற மதங்களில் சகல பிராணிகளுக்கும் அவசியமான பொது தர்மங்களை மட்டும் சொல்லியிருக்கிறது. அவற்றை நம் வைதிக மதம் ஸாமான்ய தர்மங்கள் என்ற பெயரில் சர்வ ஜனங்களுக்கும் விதித்திருக்கிறது. அகிம்சை, சத்தியம், தூய்மை, புலனடக்கம், தேவைக்கு அதிகமாக ஒரு துரும்பைக் கூடத் தனக்கென வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பது, தெய்வ பக்தி, மாதா பிதாவிடம் விசுவாசம், சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும் சமமான அன்பு – இவை எல்லாம் எல்லாருக்கும் நம் மதத்தில் விதிக்கப்பட்ட “ஸாமான்ய தர்மங்கள்”; அது தவிர “வர்ணம்” என்ற பெயரில் சமூகத்தைப் பரம்பரை ரீதியில் வெவ்வேறு தொழில்களுக்காகப் பல பிரிவாகப் பிரித்துச் சில “விசேஷ தர்மங்கள்” அவரவருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன”⁽⁹⁾

இந்தவாறு கூறப்பட்டுள்ள விளக்கங்களால் ‘ஸநாதன தர்மம்’ என்று சொல்லப்படும் ஆரிய தர்மத்தின் மிக முக்கியமான அம்சமே ‘வர்ண தர்மம்’ தான் என்பது அறியப்படுகிறது. எனவே, ஸநாதன தர்மத்தின் முக்கிய அங்கமான வர்ண

தர்மம் பற்றியும், அஃது சமூகத்திற்கு நன்மை பயக்கத் தக்கதா? அன்றிக் கேடா? ஒழிக்கப்பட வேண்டியதா? என்பதையும் காணலாம்.

வர்ணாஸ்ரம தர்மமே ஸநாதன தர்மம்:

ஸநாதன தர்மம் என்பதே இந்து மத தர்மம் என்றும், அதற்கான அடிப்படை ஆரிய தர்மம் தான் என்பதும், இவற்றின் ஆணிவேராக உள்ள முக்கிய அம்சம் வர்ண தர்மம் என்பதும் கண்டோம். இதனால், வர்ண தர்மம் என்றால் என்ன? என்பதை அறிந்து கொண்டால், அதன் மறுபெயரான ஸநாதன தர்மம் நமக்கு உரியதா? அனுகூலமானதா? பாதகமானதா? ஒழிக்கப்பட வேண்டியதா? என்பதற்குள் போகலாம்.

‘வர்ண தர்மம்’ என்றால் என்ன? உலகில் உள்ள எந்த மதத்திலும் இல்லாத சிறப்பான தன்மையாக, மனிதரிடையே தொழில் ரீதியான பாகுபாடுகளை உருவாக்கி, அதன்வழியாக ஒருவனைப் பரம்பரை பரம்பரையாக உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் வைத்துள்ள முறை தான் வர்ண தர்மம் என்பதாகும். இதன்படி, இந்து மத வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும் வர்ண தர்மத்தையே முதன்மைப் படுத்தியுள்ளன.

வர்ண தர்மத்தைத் தானே (கடவுளே) உருவாக்கியதாகக் கிருஷ்ண பரமாத்மா பகவத்கீதையில் கூறுவதாக எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளது. எதற்காக இந்தப் பாகுபாட்டு முறை உருவாக்கப்பட்டது? கடவுளே இதை உருவாக்கக் காரணம் என்ன? வர்ண தர்மம் என்பது எதற்கு? ஜகத்குரு காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் சொல்வதைப் பார்ப்போமா?

“சமுதாய வாழ்வுக்குப் பல காரியங்கள் நடந்தாக வேண்டியிருக்கிறது. புத்தியினால் செய்கிற காரியங்கள், சரீரத்தால் செய்கிற காரியங்கள், இவற்றில் பலப்பல தினுசுகள்

- இத்தனையும் ஜன சமூகம் சுபிட்சமாக அவசியமாக இருக்கின்றன. இதில் ஒரு தொழில் உயர்வு; ஒரு தொழில் தாழ்வு என்று நினைத்தால் அது தப்பு.

நம் குடும்பம் ஒவ்வொன்றுக்கும் அரிசி வேண்டும், உப்பு வேண்டும், துணி வேண்டும், புஸ்தகம் வேண்டும், இன்னும் எத்தனையோ வேண்டும் - அதற்காக நாம் ஒவ்வொருவரும் தானியங்கள் பயிரிட்டுக் கொண்டும், உப்பு காய்ச்சிக் கொண்டும், துணி நெய்து கொண்டும், புஸ்தகம் அச்சுப் போட்டுக் கொண்டும் இருக்க முடியுமா?

உழுகிறவன் தனக்காக மட்டுமில்லாமல் எல்லாருக்காவும் விளைவிக்கிறான். துணி நெய்கிறவன் எல்லாருக்காகவும் நெய்கிறான். இப்படியே சமுதாயம் முழுவதற்குமாகச் சிலர் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். சிலர் யுத்தம் செய்கிறார்கள். இப்படி லோகம் முழுவதற்கும் ஆத்ம க்ஷேமம் ஏற்படச் சிலர் தியானமும், பூஜையும், யாகமும் செய்து கொண்டு லோக உபகாரமான சாஸ்திரங்களை ரக்ஷித்து வரவேண்டும். இப்படிப் பரஸ்பர பிரயோஜனத்துடன் ஜனங்கள் பல தொழில்களைப் பங்கீடு செய்து கொண்டு செளஜன்யமாக வாழ, நம் தர்ம சாஸ்திரங்கள் அழகாக வழி வகுத்திருக்கின்றன.

எப்படிப் பங்கீடு செய்வது? "அவரவர் தகுதியை வைத்து" என்றால் எல்லோருமே தங்கள் தகுதியை அதிகமாத் தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். "அவரவர் மனோபாவத்தை வைத்து" என்றால் எல்லாரும் அந்தஸ்தான வேலைகளுக்குத் தான் ஆசைப்படுவார்கள்.

அப்படியானால் மற்ற காரியங்கள் என்ன ஆவது? எல்லாக் காரியங்களிலும் ஜனங்களைச் சமூக வாழ்வுக்கு இசைவாக நிரவி வைப்பது எப்படி? இப்போது நிரவி விட்டால் மட்டும் போதாது. தலைமுறைக்குத் தலைமுறை எப்படி நிரவுவது? எல்லோரும்

எல்லாவற்றிற்கும் போட்டி என்றால் இதெப்படிச் சாத்தியமாயிருக்கும்? யார் நிரவுவது? எப்படி நிரவுவது? இதனால் தான் தொழில்களைப் பாரம்பரியமாக நிரவி வைத்து வர்ண தர்மம் என்று ஏற்படுத்தினார்கள்."⁽¹⁰⁾

முதலில், ஒரு தொழில் உயர்வு; ஒரு தொழில்தாழ்வு என்று கருதுவது தப்பு என்றவர், பின்னர் தொழிலைப் பங்கீடு செய்வது என்று வைக்கின்ற போது அனைவரும் "அந்தஸ்தான தொழிலையே விரும்புவர் என்பதாலேயே அவற்றைப் பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்கிறார். இதைக் காணும்போது தொழில்களில் அந்தஸ்தானது என்றும், அந்தஸ்து இல்லாதது என்றும் உள்ளதாக அவரே கருதுகிறார் என்பதன்றி வேறென்ன?

வர்ணாசிரம பேதம், மனித குணத்தின் அடிப்படையிலா? பிறப்பின் அடிப்படையிலா?

இந்த வர்ணதர்மத்தின் படியான பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்குப் பிரிவுகளும், குணத்தின் அடிப்படையில் தான் உருவாகும் என்றும், பரம்பரையாகப் பிறப்பின் அடிப்படையில் அல்ல என்றும், கீதையில் இப்படித் தான் கூறப்பட்டள்ளது என்றும், சீர்திருத்தவாதிகள் என்போரும் நாத்திகர்களும் தான் தவறாக வர்ண தர்மத்தைப் பற்றி விமர்சிப்பதாகவும், தன் குண மேன்மையால் ஒரு சூத்திரன் பிராமணன் ஆகலாம் என்றும், தன் கீழ் நடத்தையால் ஒரு பிராமணன் சூத்திரன் ஆகலாம் என்பதும் தான் வர்ண தர்மத்தின் சாரம் என்றெல்லாம் இன்றைய ஹிந்துமதவாதிகளும் ஸநாதனத்தை ஆதரிப்பவர்களும் போலியாகச் சொல்லி வருகிறார்களே; அது சரியா? அதையும் காண்போம்.

வர்ண பேதம் என்பது பிறப்பால் என்று கீதையில் கிருஷ்ணபரமாத்மா கூறவில்லையா? அப்படியாயின், இன்றுள்ள பிரிவுகள், எதன்

அடிப்படையில் தோன்றி மக்களிடையே பாகுபாட்டினை உண்டாக்கின?

பகவத்கீதையில் துவக்கத்தில், ஓவ்வொரு 'தொழிற்குணத்தின்' (குணகர்ம) அடிப்படையில் தான் வர்ண பேதங்களை உருவாக்கினேன் என்ற கடவுள், இறுதியில் பிறப்பின் அடிப்படையில் தான் இந்த நான்கு வர்ணங்களைப் படைத்தேன் என்று சொல்லியிருக்கும் முரண்பாடு பற்றிக் காண்போம்.

போர்க்களத்தில் இருந்தபோது அர்ச்சுனனுக்குக் கிருஷ்ண பரமாத்மாவால் உபதேசிக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படும் பகவத்கீதையின் நான்காவது அத்தியாயம் 13-வது பாடலில்:

"சதுர் வர்ணம் மயா ஸ்ருஷ்டம்; குணகர்ம விபாகசு; தஸ்ய கர்த்தாரம் அபி மாம்; வித்தி அகர்த்தாரம் அவ்யயம்.."

பொருள்: என்னால், தொழிற் குணங்களுக்குத் தக்கபடியே, நான்கு வருண முறை சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. நான் அதன் கர்த்தாவாகவே இருப்பினும், மாறாமல் என்றும் இருப்பதால், அதன்படிச் செயல் செய்யமாட்டேன் (அகர்த்தா) என்றும் அறி. (நானும் அதன் அடிப்படையிலேயே தொழில் செய்வேன் என்று எண்ணிவிடாதே).

4ஆவது அத்தியாயத்தில் இரண்டே வரிகளில் நான்கு வர்ண அமைப்பினைத் தொழிற் குணங்கட்குத் தக்கபடி நானே உருவாக்கினேன் என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்த கிருஷ்ண பரமாத்மா, 18ஆவது அத்தியாயத்தில் வர்ண தர்மத்தில் உள்ள நான்கு வகையான பிரிவுகள் பற்றியும் அவற்றிற்குரிய பரம்பரை பரம்பரையான கடமைகள் பற்றியும் விவரிக்கின்றார். அவை யாவை?

"ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைசாமக்ஷத்ராணாம் ச பரந்தப கர்மானி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவ ப்ரபவைர் குணை (அத்.18 பாடல் 4)

பொருள்: பகைவரை எரிப்பவனே ஓ அர்ஜுனா. பிராமணருக்கும் க்ஷத்ரியருக்கும் வைசியருக்கும் சூத்திரருக்கும் அவரவர் கர்மங்கள் (தொழில்கள்), அவரவர் இயற்கைக்குரிய தொழிற்குணங்களின் படியே பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

"சமோ தமஸ்தப சௌசம் க்ஷாந்திர் ஆர்ஜவம் ஏவ ச ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் ஆஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம்." (அத்.18, பாடல் 42)

பொருள்: அமைதி, அடக்கம், தவம், சுத்தம், பொறுமை, நேர்மை, மேலும் அவ்வாறே அறிவு, அநுபவம், ஆச்சாரம் இவையனைத்தும் இயற்கையாகவே பிராமணர்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மம் (தொழில்).

சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம் யுத்தே ச அபி அபலயனம் தானம் ஈச்வர பவஸ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம். (அத்.18, பாடல் 43)

பொருள்: சூரத்தனம், அதிகாரம், திடம், திறமை, போரிலும் புறங்காட்டாமை, கொடை, அடக்கியாளுந்தன்மை ஆகிய இவை இயற்கையாகவே க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்கள்.

க்ருஷி கோரக்ஷ்ய வாணிஜ்யம் வைச்ய கர்ம ஸ்வபாவஜம்

பரிசார்ய ஆத்மகம் கர்ம க்ஷத்ரஸ் அபி ஸ்வபாவஜம் (அத்.18, பாடல் 44)

பொருள்: பயிர்த் தொழில், பசுக்களைக் காத்தல், வியாபாரம் இவை இயற்கையாகவே வைசியருக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்கள்.

பிறர்க்கு அடிமை (பரிசார்யம்) செய்வதேயான தொழில், இயற்கையாகவே சூத்திரருக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்கள்.

துவக்கத்தில், தொழிற்குணத்தின் அடிப்படையில் நான்கு வர்ணங்களாக மனிதர்களைப் பிரித்தேன் என்ற கிருஷ்ண

பரமாத்மா, அந்த நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் உள்ள தொழில்கள் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார். மேலும், இயற்கையிலேயே ஏற்பட்டது என்றால், ஒருவன் எந்த வர்ணத்தில் பிறந்தானோ, அந்த வர்ணத்திற்குரிய கருமங்கள், அவன் நற்குணமில்லாதவனாக இருந்தாலும் நற்குணமுள்ளவனின் கருமத்திற்குச் சமம் என்கிறார்.

ஆக, ஒருவன் எந்த வருணத்தில் பிறந்தானோ, அந்த வருணமே அவனுக்கு நிலையானது என்றும், கருமத்தில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்றும் கூறுகிறார். இதனை வலியுறுத்தும் விதமாக “ஸ்வதர்மம்” என்ற சொல்லுக்கு அவர் தரும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால் விளங்கும்.

சுரேயான் ஸ்வ தர்மோ விசுண; பர தர்மாத் ஸ்வ
அனுஷ்டிதாத்
ஸ்வபாவ நியதம் கர்ம குர்வந்ந ஆப்னோதி
கில்பிஷம் (அத். 18, பாடல் 47)

பொருள்: நன்றாகச் செய்ய முடியாவிட்டாலும், ஒருவனுக்கு இயற்கையிலேயே விதிக்கப்பட்ட கருமத்தை (தொழிலை) அனுஷ்டிப்பதே நலம்; பிறருக்கு விதிக்கப்பட்ட கருமங்களைத் தான் மிக நன்றாக அனுஷ்டிப்பதைக் காட்டிலும், தனக்கு இயற்கையிலேயே விதிக்கப்பட்ட கருமத்தைச் சரியாகச் செய்ய முடியாவிட்டாலும், அதுவே நலம். அவனவனுக்கு இயற்கையிலேயே விதிக்கப்பட்ட கருமத்தைச் செய்தால், அவன் ஒருநாளும் பாவங்களை அடைய மாட்டான்.

ஆக, கிருஷ்ண பரமாத்மாவே தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட நான்கு வர்ணங்கள், இயற்கையிலேயே அவரவர்க்கு என்று கருமங்களைக் கொண்டவை என்பதைச் சொல்லி விடுகிறார்.

இதனை உறுதி செய்யும் விதமாக, இந்து மத ஆச்சார்யார்கள், சாஸ்திர விற்பன்னர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், மனிதர்களிடையே பிரிவுகளை உருவாக்கிய வர்ண தர்மம் என்பது மனித குணத்தின் அடிப்படையில் அமைவதல்ல என்றும், தொழிற்குணமாகப் பிறப்பின் அடிப்படையிலேயே அமைந்து விடுகிறது என்பதும் விளங்கும்.

மின்னாள் நூல்களும், பிறப்பின் அடிப்படையை உறுதி செய்தல்:

“ஸ்வதர்மம்” என்றால் பிறப்பின் அடிப்படையிலான ஜாதி பாகுபாடென்று கிருஷ்ண பரமாத்மாமட்டும் சொல்லவில்லை. சாணக்கியனின் அர்த்த சாஸ்திரமும் அதனையே கூறுகிறது. எப்படி?

“ஸ்வதர்ம - ஸ்வர்காய அநந்த்யாய ச தஸ்யாதிக்ரமே லோக ஸங்கரா துச்சித் யேத.” (அத் 3 சுலோ 3)

பொருள்: சுய தர்மத்தைக்கடைபிடிப்பதால் சொர்க்க லோகம் கிட்டும். ஆனந்தத்தோடு இருக்கலாம். அதை மீறுவதால் ஜாதிக் கலப்பு ஏற்பட்டு உலகம் நசிக்கும்.

“தஸ்மாத் ஸ்வதர்மம் பூதாநாம் ராஜா நவ்யயிசாரயேத் ஸ்வதர்மம் ஸந்தராநோஹி ப்ரேத்ய சேஹச நந்ததி வ்யவஸ்திதார்ய மர்யாதக்ருத வர்ணாஷ்ரமஸ்திதி த்ரயாஹி ரக்ஷிதோ லோகப்ரஸீதி நஸீதி” (அத் 3 சுலோ 4)

பொருள்: அதனால் மன்னன், மக்களில் எவரும் சுயதர்மத்தை மீறாமல் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சுயதர்மத்தைக் கடைபிடிப்பவன் இவ்வுலகில் வாழும் போதும் மட்டுமல்ல, இறந்த பிறகும் கூட சந்தோஷமாயிருப்பான். நன்கு பாதுகாக்கப்படும் மேன்மையான கட்டுப்பாடுகளோடு வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை நன்கு காப்பாற்றுகின்ற உலகம், மூன்று

வேதங்களால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சுகமாக விளங்கும். எந்நாளும் அழியாது.

வர்ண தர்மத்தைக் கடைபிடிப்போரை வேதங்களே காப்பாற்றிச் சுகமளிக்கும் என்று சாணக்கியன் சொன்னபிறகு, வர்ண தர்மம் என்பது வேதங்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது என்பதும், வேத தர்மங்கள் ஆரிய தர்மங்கள் என்பதால் ஆரிய தர்மமான ஸநாதன தர்மமும் வர்ணாஸ்ரம தர்மம் தான் என்றாகிறது. இது சரியா? இது இன்றைய காலத்துக்கும் உரியது என்று உறுதி செய்யப்பட்டதா? என்றால் அதற்கும் சங்கராச்சாரியாரைத் தான் அழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவரே என்ன சொல்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

”ஜாதி வித்யாசமே இல்லை என்று பகவான் சொல்லவில்லை. ஆனால் பிறப்பின்படி இல்லாமல் குணத்தின்படி கர்மாவைப் பிரித்துத் தரும் சதுர் வர்ணத்தைத் தான் ஸ்ருஷ்டித்ததாகச் சொல்கிறார். ”சதுர் வர்ணம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண-கர்ம விபாகச“ என்றே சொல்கிறார் என்றெல்லாம் சிலர் சொல்கிறார்கள்.

சரி, ஆனால், எத்தனை வயசுக்கு மேல் இப்படிக் குணத்தை அறிந்து, அதை அனுசரித்து, அதற்கான வித்தையைப் பயின்று, அதற்கப்புறம் தொழிலை அப்பியாஸம் பண்ணுவது? முக்கியமாகப் பிராமணனின் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால், இவன் ஏழெட்டு வயசுக்குள் குருகுலத்தில் சேர்ந்தால் தானே, அப்புறம் பன்னிரண்டு வருஷங்களில் தன் தொழிலுக்குண்டானவற்றைப் படித்துவிட்டுப், பிறகு அவற்றில் தானே அநுஷ்டானம் பண்ணவேண்டியதைப் பண்ணவும், பிறருக்குப் போதிக்க வேண்டியதைப் போதிக்கவும் முடியும்? குணம் ஆன பிறகு தான் (ஓர் அமைப்பில் உருவான பிறகு) தொழிலை நிர்ணயிப்பது என்றால், கற்கவேண்டிய இளவயசு முழுதும், பலபேர் தொழிலைத் தெரிந்து

கொள்ளாமல் வீணாவதாகவும், அப்புறம் சோம்பேறியாக ஒரு தொழிலுக்கும் போகப் பிடிக்காமல் இருப்பதாகவுமே ஆகும். அப்படியே கற்றுக்கொண்டு தொழிலுக்குப் போகும்போதும் சமூகத்திற்கு அவனால் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்தில் வெகுவான காலம் நஷ்டமாயிருக்கும். கூணக்காலம் கூட வீணாக்காமல் ஒழுங்காக அவரவர் விதிப்படி கர்மா பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்று திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லும் பகவான் இதை ஆதரித்துப் பேசியிருப்பாரா?

அப்படியானால், அவர் தியரியில் (கொள்கையளவில்) குணப்படி தொழில் என்றாலும், பிராக்டிகலில் (நடைமுறையில்) பிறப்பால் தொழில் என்பதைத் தான் ஆதரித்தாரா? என்றால்.. பாலிட்சியன்கள் (அரசியல்வாதிகள்) போல பகவான், கொள்கை ஒன்று காரியம் இன்னொன்று என்று இருப்பவரல்ல.

சரி, அவருடைய வாழ்க்கையில் நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? ”நான் யுத்தம் பண்ண மாட்டேன். பந்து மித்ரர்களின் ரத்தத்தைச் சிந்தி சாம்ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்வதை விட, ஆண்டிப் பரதேசியாகப் பிசைஷ எடுத்துச் சாப்பிடுவது எத்தனையோ மேல்.” என்று சொல்லிக் கொண்டு, தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்து சத்யாக்ரஹம் பண்ணிவிட்ட அர்ஜுனனிடம் அவர் என்ன சொன்னார்? ”நீ கூத்திரிய ஜாதியில் பிறந்தவன். யுத்தம் பண்ணுவது தான் உன் ஸ்வதர்மம். எடு வில்லை; போடு சண்டையை” என்று தான் அவனை விடப் பிடிவாதம் பிடித்து, அவனை யுத்தம் பண்ண வைத்தார்.

அப்படியானால், தர்ம புத்திரரின் விஷயம் என்ன? சண்டையே கூடாது சமாதானமாகவே போய்விட வேண்டும் என்று தானே அவர் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இருந்து இருக்கின்றார்? அவரையும் பரமாத்மா கூத்திரிய தர்மத்தைத் தான் அநுஷ்டிக்கப்

பண்ணினார் என்றால், அவர் “ஸ்வதர்மம்” என்கிற போது அவரவர் ஜாதி தர்மத்தைத் தான் சொன்னார் என்று தான் அர்த்தமாகும். பிராமணனாகப் பிறந்தும் கூத்திரிய தர்மப்படியுத்தத்தில் இறங்கிய துரோணாச்சாரியார் மாதிரியானவர்கள் பெரியவர்கள் என்பதால், பகவான் அவர்களை நிந்திக்க மாட்டாராயினும், பீமலேனன் போன்றவர்கள் இவர்களை ஜாதி தர்மம் விட்டதற்காகக் குத்திக்காட்டிப் பேசியபோதெல்லாம் பகவான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதனால் பிறப்பால் ஏற்படுகிற ஜாதி தர்மமே அவர் சொன்ன ஸ்வதர்மம் என்பது உறுதியாகிறது.”⁽¹⁾

இதன்படியாக ஆரிய மதமான இந்து மதத்தின் ஆணிவேராக உள்ள வர்ண தர்மமே அம் மதத்திற்குரிய சனாதன தர்மம் என்பது உறுதியாகிறது. இந்த வர்ண தர்மத்தை பகவத்கீதையில் நான் தான் ஏற்படுத்தினேன் என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறினாலும், அதற்கு முன்னர் தோன்றியதாகக் கூறப்படும் வேதத்திலும் வர்ண தர்மம் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

குறிப்பாக இந்து மதத்தின் மூலமாகக் கருதப்படும் வேதத்தில் நான்கு வகை வர்ணங்கள் எனப்படும் சாதிப் பாகுபாடு கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

”பிராமணன் பரம புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டானான்.

சத்திரியன் புஜத்திலிருந்தும், வைசியன் தொடையிலிருந்தும்,

சூத்திரன் பாதங்களிலிருந்தும் உண்டானான். (யஜுர் வேதம் 31-11)

இந்த நான்கு வகை வர்ணத்திற்குட்பட்ட மக்களின் கடமைகள் என்ன என்பன பற்றியும், அம்மக்கள் அவரவர்களுக்குரிய தொழிலைத் தவறாமல் கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டும்

என்றும் மனு ஸ்மிருதி விளக்கமாகக் கூறுகிறது. ஓர் உதாரணத்தைக் காண்போம்.

”அவனவன் வருணாசிரமங்களுக்குத்

தக்கதாக வேதத்திலும்

தரும சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற

நித்திய கருமங்களை

நாடோறும் சோம்பலில்லாமல் செய்ய வேண்டியது.

அதைச்

செய்கின்றவன் மேலான கதியை யடைகிறான்.”

(மனு தர்மம் - அத் 4 சுலோ 14)

இப்படி வர்ண தர்மம் எப்போது? யாரால்? எதற்காக? அமைக்கப்பட்டது என்பதிலிலுள்ள முரண்பாடுகளிடையே, இந்து மதம் என்றால் இந்த வர்ண அடிப்படையில் மக்களிடையே தொழில் ரீதியாகப் பிரிவுகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் உண்டாக்கி, ஒரு பிரிவினரைச் சமூகத்தில் உயர்ந்தவராகவும், மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் ஆக்கியுள்ளது என்பதும், பரம்பரையாக அவரவர்கள் அவரவர்களுக்குரிய தொழிலைத் தான் செய்ய வேண்டும் என்பதுமே கண்டறியப்படும் உண்மை.

ஹிந்து தர்மங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் முறைகள் தான் சனாதனம் என்பதால், சனாதனம் என்றால் இந்து மதம் அல்லது ஆரிய மதத்திற்குரியது என்பதும் புலனாகிறது. இந்தச் சனாதனம் என்கின்ற ஆரிய வாழ்வியல் முறைகளில், சாதி பாகுபாடே இல்லை என்றும், சனாதனம் என்பது இந்து மத மக்கள் எல்லோரையுமே சமமாகப் பாவித்து அனைவருக்கும் அனைத்து உரிமைகளையும் அளிக்கும் ஒரு உன்னதம் என்றெல்லாம் ஆதாரமில்லாமல் வியாக்கியானம் அளிப்போர், மனு ஸ்மிருதி அளித்துள்ள விதிமுறைகள் அதற்கு மாறாக உள்ளன என்பதைக் கணக்கில் கொள்வதில்லை. ஒரு குலத்திற்கு ஒரு நீதி என்று கூறப்படும் மனு தர்மத்தில் அப்படி என்ன தான் பாகுபாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன?

காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் வருணாசிரம ஆதங்கம்:

மேலும், மனு தர்மத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவாறு தான், மற்ற வர்ணத்தார் வாழவேண்டும் என்று சொல்கின்ற பார்ப்பனர்கள், தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளை இன்றைக்கு முறையாகக் கடைபிடிக்கின்றனரா? அன்றி, அதிலிருந்து வழுவி, அவர்களுடைய சனாதனத்தை அவர்களே ஒழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனரா? என்பதையும் அறிய வேண்டும்.

“பிராமணாதிகளின் ஜீவந கிருத்தியங்கள்” என்ற தலைப்பில் மநு தர்மத்தில் பார்ப்பனர்கள் எப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான விதிகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் சில.

“பிராமணன் ஆபத்தில்லாத காலத்தில் பிராமணிகளுக்குத் துரோகமில்லாமலே யக்கும் செய்வித்தல், ஓதுவித்தல், நல்ல பொருளைத் தானம் வாங்குதல், இவை போன்ற விருத்திகளாலே ஜீவிக்க வேண்டியது. அப்படிச் சரிப்படாத போது, சொற்ப துரோகமுள்ளதான கிருஷி (வேளாண்மை) வியாபார முதலியவற்றாலாவது குடும்பத்தை போஷிக்க வேண்டியது.” (4-3)

“வேதாந்த சிந்தனைக்கு விரோதமான எல்லா வியாபாரங்களையும் நீக்கி, எவ்விதமாவது சீவித்துக்கொண்டு, வேதத்தை ஓத வேண்டியது. அதுதான் இவனுக்கு பிரயோசனத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது.” (4-17)

“பாட்டுப் பாடுவது, கூத்தாடுவது, யாகஞ் செய்யத் தகாதவனுக்கு யாகஞ் செய்விப்பது இப்படிக்கொத்த சாஸ்திர விருத்தமான (எதிரான) தர்மத்தினால் பொருளைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது. பொருளிருந்தாலும் இல்லாமல் போனாலும் பதிதன் முதலானவரிடத்துத் தன் சீவநத்துக்காகத் தானம் வாங்கக்கூடாது.” (4-15)

“மயிர் நகம் மீசை தாடி இவைகளை விதிப்படி கூவரஞ் செய்து கொண்டு, விரத உபவாச முள்ளவனாய், உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தனாய், அழுக்கில்லாத வஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வேத அத்தியயநம் உள்ளவனாய், சரீர போஷகமான ஓஷத சேவநம் பண்கிறவனாய் இருக்க வேண்டியது.” (4-35)

இப்படிப் பார்ப்பனர்களுக்கு என்று பல கடமைகளை மனுவானவர் கூறியிருக்கின்ற போது, அதற்கு முழு உடைமையானவர்களாக உள்ள பார்ப்பனர்கள், அந்தக் கடமைகளை ஒழுங்காக இன்றைக்குக் கடைபிடித்து வருகின்றனரா? என்றால் முழுவதுமாக இல்லை என்பது தான் உண்மை.

இது சரியா? என்றால், இன்றைய பிராமணர்கள் தான், சனாதனத்தை அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் என்பதைச் சங்கராச்சாரியாரே அடித்துக் கூறியிருக்கிறார் என்பது தான் ஆச்சர்யம்!. அப்படி என்ன தான் கூறியிருக்கிறார்? தன் மனதில் தோன்றிய எண்ணங்களையெல்லாம் எழுத்தில் கொட்டித் தீர்த்துள்ள அவரது வரிகளே சனாதனத்தை ஒழிக்கத் துவங்கியவர்கள் யார்? என்பதை வெளிப்படுத்தும்.

“ஜாதி என்றாலே மகா அநாகரிகமான ஏற்பாடு என்று இப்போது அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் படித்தவர்கள் எல்லோரும் கறித்துக் கொட்டும்படியாகி யிருப்பதற்கு யார் காரணம்? ஒரு நல்ல அமைப்பு சீர்குலைந்து விழுவதற்கு யார் பொறுப்பாளி? ஒரு கேள்வியை எழுப்பினேன் அல்லவா?

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிறேன். வர்ணதர்மத்தைப் பற்றிதப்பான அபிப்பிராயம் உண்டாகியிருப்பதற்குப் பிராமணன் தான் காரணம். யுகாந்தரமாக ஆத்ம சிரேயஸும் தேச ஷேமமும் லோக ஷேமமும் தந்து வந்த

தர்மம், குலைந்து போனதற்கு பிராமணன் தான் பொறுப்பாளி.

பிராமணன், தன் கடமையாகிய வேத அத்யயனத்தையும் கர்மானுஷ்டானத்தையும் விட்டான். கடமையை விட்டான். அப்புறம் ஊரை விட்டான். கிராமத்தை விட்டுப் பட்டணத்துக்கு வந்தான். தனக்குரிய ஆசாரங்களை அதன் வெளி அடையாளங்களை விட்டான். கிராப் வைத்துக் கொண்டான். ஃபுல் ஸூட் போட்டுக் கொண்டான். தனக்கு ஏற்பட்ட வேதப் படிப்பை விட்டு, வெள்ளைக்காரனின் லௌகிகப் படிப்பில் போய் விழுந்தான். அவன் தருகிற உத்தியோகங்களில் போய் விழுந்தான். அதோடு அவனுடைய நடை உடை பாவனை எல்லாவற்றையும் “காபி” அடித்தான். வழிவழியாக வேத ரிஷிகளிடமிருந்து பாட்டன் அப்பன் வரை ரட்சித்து வந்த மகோந்நநமான தர்மத்தைக் காற்றிலே விட்டுவிட்டு, வெறும் பணத்தாசைக்காவும் இந்திரிய செளக்கியத்துக்காகவும், புதிய மேல்நாட்டுப் படிப்பு ஸயன்ஸ், உத்தியோகம், வாழ்க்கைமுறை கேளிக்கை இவற்றில் போய் விழுந்துவிட்டான்.

சாஸ்திரங்கள், இவனுக்குப் பணத்தாசையே கூடாது; இவன் சொத்தே சேர்க்கக்கூடாது என்கின்றன. அதன் பிரகாரமே இவன் வாழ்க்கை நடத்தி வேத சப்தத்தாலும் யக்ஞங்களாலும் லோகக்ஷேமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த வரையில், இவனிடம் மற்ற எல்லா ஜாதியாரும் குறைவில்லாத அன்பும் மரியாதையும் காட்டி வந்தனர். இவனையே உதாரணமாக வழிகாட்டியாக முன்மாதிரியாக (example, guide, model) வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்போது தொழிலை விட்டுவிட்டு, கிராமத்தை விட்டுவிட்டு, பட்டணத்தத்துக்கு

இவன் வந்து இங்கிலீஷ்காரன் தந்த படிப்பு, அவன் கொடுக்கிற உத்தியோகம், அவனுடைய வாழ்க்கை முறை, இதை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, இதனால் தானே ஏதோ ரொம்பவும் நாகரிகத்தில் உயர்ந்துவிட்டதைப் போல் “தாட் பூட்” என்று பண்ணியதை மற்ற ஜாதியினர் பார்த்தார்கள். இதுவரை நல்லதற்கெல்லாம் இவனை முன்னுதாரணமாக வைத்துக் கொண்டிருந்த அவர்கள், இப்போது ஒழுங்கு தப்பிப் போவதிலும் இவனையே பின்பற்ற ஆரம்பித்தார்கள். தாங்கள் பாட்டுக்குத் திருப்தியோடு செய்து வந்த தொழிலை விட்டுவிட்டு, கிராமத்தையும் விட்டு நகரவாசம் (town life), இங்கிலீஷ் படிப்பு, வெள்ளைக்கார அரசாங்க உத்தியோகம், இவற்றிற்கு மற்றவர்களும் ஆசைப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.....⁽¹²⁾

”முஸ்லீம்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் கூடக் கெடாத வேத ரட்சணம், வெள்ளைக்காரர்கள் வந்தவுடன் ஏன் கெட்டது என்று ஒரு கேள்வி. இதற்குக் காரணம்: வெள்ளைக்காரர்களோடு புது ஸயன்ஸ்களும் இயந்திர (மெஷின்) சகாப்தமும் கூடவே வந்தது தான். இதுவரைக்கும் தெரிந்திராத பல புது விஷயங்கள் இப்போது தெரிந்தன. “விஷயம்” என்று மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் இந்த ஸயன்ஸினால் பல உண்மைகள் தெரிய வந்தன. இது நல்லது தான். ஆனால் இந்த விஷய ஞானத்தினால் “காரியம்” என்று செய்கிற போது, ஒழுங்கு தப்பிப் போகிறதற்கான சபலங்கள் ஏகப்பட்டதாக உண்டாகிவிட்டன.

ஸயன்ஸினால் காரியம் செய்ய மிஷன்கள் உண்டாயின. எலெக்ட்ரிக் ஸ்டீம் பவர் எல்லாம் வந்தபின் வெகுவிரைவில் பல காரியங்களைச் செய்துகொள்ள முடிந்தது. இவற்றால் பல சௌகரியங்கள் எல்லாம் இந்திரியங்களுக்குத் தான். இந்திரியங்களுக்குச் சுகத்தைக் காட்டிவிட்டால் போதும். அது

மேலே மேலே கொழுந்துவிட்டுக் கொண்டு ஆசைகளை விஸ்தரித்துக் கொண்டே போகும். இப்படியாக அவசியமில்லாத-ஆத்மாவையே கெடுக்கிற சுக சாதனங்கள் பெருகின. முன்பின் கண்டிராத இந்த சுகங்களின் ஆசை, எல்லா தேச ஜனங்களையும் இழுத்த மாதிரி பிராமணனையும் இழுத்தது.

வெள்ளைக்காரனோடு வந்த ஸயன்ஸினால் ஏற்பட்ட இன்னொரு பெரிய அனர்த்தம், அது ரொம்பவும் பகுத்தறிவு பகுத்தறிவு என்று சொல்லிக் கொண்டு, நம்பிக்கையின் மீதும் அநுபவத்தினாலும் ஏற்பட வேண்டிய சமய விஷயங்களைப் பொய் புரளி என்று நினைக்க வைத்தது. முஸ்லீம் ஆட்சியில் கூட, தன் ஸ்வதர்மத்தை விடாதவன், இப்போது அதைவிட்டு செளக்கியங்களைத் தேடி வந்துவிட்டான். இங்கிலீஷ்காரனை விட “டிப் டாப்பாக” டிரஸ் செய்து கொண்டு சிகரெட் குடிக்கவும் டான்ஸ் ஆடவும் சாமர்த்தியம் பெற்று விட்டான். தங்கள் வித்தைகளில் இப்படிக்கைதேர்ந்து விட்டவனுக்கு அவர்களும் நிறைய உத்தியோகம் கொடுத்தனர்.

இப்போது தான் பெரிய அனர்த்தம் உண்டாயிற்று. இதுவரை தலைமுறை தத்துவமாக அவரவருக்கும் ஒரு தொழில் என்று ஏற்பட்டு “ஜீவனோபாயத்துக்கு என்னடா செய்வோம்?” என்கிற கவலையில்லாமல் நிம்மதி இருந்து வந்தது. இப்போது, பிராமணனைப் பார்த்து, மற்றவர்கள்களும் இப்படிப் பரம்பரையாக வந்த தொழிலை விட்டுவிட்டு, பிரிட்டிஷ்காரன் தருகிற உத்தியோகம், அவனோடு வந்த தொழில்கள், பாங்கு, ரயில்வே இவற்றிலே போய் விழுந்தார்கள். அதோடு மெஷின்கள் ஜாஸ்தியாக ஆக, கைவேலையும் குறைந்ததால், சில தொழில்காரர்கள் கஷ்டத்துக்கு ஆளாகி வேறு உத்தியோகத்திற்கு வரவேண்டியதாயிற்று. இன்னொருக்கு இன்ன

தொழில் என்ற வரையறை இல்லாமல், புதிதாக நம் தேசத்தில் “தொழிலுக்காகப் போட்டி” என்கிற பெரிய விபரீதம் உண்டாயிற்று.

போட்டி என்று வந்துவிட்டால், சாதாரணமாகவே அப்புறம் பொறாமை, வயிற்றெரிச்சல், அசூயை, துவேஷம், சண்டை, அத்தனை பட்டாளமும் அதன்கூட வந்து தானே ஆக வேண்டும்? அதோடு கூட இங்கே விசேஷமாக முன்னே நான் சொன்னபடி, பூர்வீகர்கள் பெடல் செய்து தந்திருந்த புத்திபலம் பிராமணனுக்கு அதிகமாக இருந்து, படிப்பு உத்தியோகம் இவற்றிலே இவன் முதன்மைக்கு வந்ததால், சமூகத்தில் ரொம்பக் குறைச்சல் சதவீதமே இவனுடைய ஜனத்தொகையாக இருந்தும் கூட, சர்க்கார் பதவி, காலேஜ், வைத்தியம், சட்டம் எல்லாவற்றிலும் இவனே ரொம்ப ஸ்தாபனங்களைக் கைப்பற்றி யிருந்ததால் மற்றவர்களுக்கு இவனிடம் துவேஷம் வரத்தானே செய்யும்? துவேஷத்தைக் கூடுதலாக்கினால் தன் ஆட்சியை நன்றாக ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று வெள்ளைக்காரன் கண்டு கொண்டான். ஆரியன்—திராவிடன் ஐக்கட்டி விட்டான். ஒருநாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளாக இருந்தவர்களிடையில் பேதத்தின் விதைகளை நன்றாகப் போட்டு விட்டான். போட்டிச் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்டிருந்த கசப்பில் இந்த யுக்தி நன்றாகப் பலித்து விட்டது.

துவேஷம் இரட்டிப்பாகிற மாதிரி பிராம்மணனே இன்னொன்றும் செய்தான். ஒரு பக்கத்தில் ஜாதி தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, இவனும் வெள்ளைக்காரனோடு சேர்ந்து, “பழைய ஏற்பாடு காட்டுமிராண்டித் தனமானது; ஒருத்தரை இன்னொருத்தர் சுரண்டுவது (எக்ஸ்பிளாயிட் பண்ணுவது) என்றெல்லாம் சமத்துவம் பேசினாலும், இன்னொரு பக்கம் இவன் மற்றவர்களோடு

ஒட்டிப் போகாமல், தான் ஏதோ உசத்தி என்று பெருமை கொண்டாடிக் கொண்டான்.

முன்னும் இவன் மற்றவர்களோடு ஸ்தூலமாக (physical) ஒட்டிப் பழகத் தான் இல்லை. ஆனால் அதற்கு நியாயம் இருந்தது.....

அந்தந்த சமுதாயத்திற்கு, அந்தந்த குல தரும், பழக்க வழக்கம், ஆகார முறைகள் தான் உகந்தவை. ஆனால் சமத்துவம் என்ற எண்ணத்தில் ஸ்தூலமாக எல்லோரும் பழகி, இந்த தனித்தனி ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் பலபட்டறைகளாகக் குழப்ப ஆரம்பித்தால், அத்தனை காரியமும் கெட்டு, மொத்தத்தில் பொதுக் காரியமே சீர்குலைகிறது. இதனால் தான் அக்ரஹாரம், வேளாளர் தெரு, சேரி என்று கிராமங்களில் பிரித்து வைத்தார்கள். கிராம வாசத்தில் இது முடிந்தது. புதிதாக உண்டான பட்டண வாசத்தில் இது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. எல்லாரும் ஒரேமாரி ஷிப்பில் வேலைக்குப் போய், ஒரே மாதிரி காண்டனில் உட்கார்ந்து, ஒரே ஆகாரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும் என்றாகி விட்டது. இப்படிப் பல தினசுகளில் கலந்து கலந்து தான் இருக்க வேண்டும் என்றாகி விட்டது. உபவாஸாதி நியமங்களைக் கண்டிப்பாக அநுஷ்டிக்க வேண்டிய பிராமணன், எல்லாவற்றிற்கும் மற்றவர்கள் போலவே ஆகிவிட்டான்.” (13)

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம் சங்கராச்சாரியாரின் ஆதங்கங்களை. அவரது குரலை இங்கே கேட்டவர்களுக்கு நிச்சயம் புரிந்திருக்கும், வர்ண தர்ம பேதம் தான் சனாதனம் என்றும், சனாதனம் ஒழிந்து போனதற்கும் போக இருப்பதற்கும் யார் உண்மையான பொறுப்பாளி என்றும்.

இந்தப்படியாக இவர் ஆதங்கப்படும் அளவுக்குச் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு, உணவுப் பழக்கவழக்கங்களில் பாகுபாடு என்பன

பற்றியெல்லாம் இவராகக் கூறவில்லை. இதற்கெல்லாம் ஆதாரங்களாக உள்ள வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் இருப்பதால் தான், அதற்கு ஏற்ப உண்மையாகப் பேசியுள்ளார்.

நான்கு வர்ணங்களாக மனிதர்களைப் பிரித்த சனாதனம், பார்ப்பனர்களை மட்டும் உயர்வாகவும், மற்றவர்களைத் தாழ்வாகவும் வைத்ததும், காலத்திற்குப் பொருந்தாத பலவற்றைக் கூறுகின்றது என்பதற்கெல்லாம் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவைகளின் அடிப்படையில் தான் சங்கராச்சாரியார் பேசுகிறார். சனாதனத்தின் ஆதாரமாக உள்ள மனு ஸ்மிருதி கூறும் வர்ண தர்மம் சிலவற்றைக் காண்போம். (14)

மனு ஸ்மிருதியும் பிறவியும் பேதங்களும்:

”சூத்திரன் ராசாவாயிருக்கும் இராச்சியத்திலும், தருமமறியாதவர்கள் பாஷாண்டிகள் இவர்கள் வசிக்கும்படியான கிராமத்திலும், சமீபத்தில் சண்டாளர் வசிக்கிற கிராமத்திலும் வாசஞ் செய்யக் கூடாது. (மனு-4-61)

சூத்திரனுக்கு, இம்மைக்கு உபயோகமான அர்த்த சாஸ்திரத்தை சொல்லி வைக்கலாகாது. தனக்குச்சிஷ்யனாகாத சூத்திரனுக்கு, உச்சிஷ்ட அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கூடாது. ஹோமம் பண்ணி மிகுதியைச் சூத்திரனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. தருமம் விரதம் இவைகளை ஒரு பிராமணனை முன்வைத்துக் கொள்ளாமல் நேராய் அவனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாது. (மனு4-80)

”க்ஷத்ரிய வம்சத்தில் பிறவாத அரசன், கசாய்க் காரன், திலமர்த்தனம் செய்பவன், கள்ளுக் கடைக்காரன், வேசைத்தொழில் செய்பவன் இவர்களிடத்து தானம் வாங்கக் கூடாது.” (மனு4-84)

”பிராமணனை, செத்தை முதலியவற்றால் தெரிந்து கோபம் கொண்டு அடித்தால் இருபத்தொரு ஜெனநம் நாய் முதலிய பாப சாதியில் பிறக்கிறான்.” (மனு4-166)

”பறையன், தூமையானவன், பதிபின் பிரசவித்தவள், பிணம், பிணத்தைத் தொட்டவன், இவர்களைத் தெரியாமல் தொட்டால் ஸ்நானஞ் செய்தால் பரிசுத்தமாகிறான்.” (மனு5-85)

”ஸ்நாநாதி காலத்தில், பறையன் முதலிய அபரிசுத்தம் உள்ளவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமநஞ் செய்து, காயத்திரி சூரிய மந்திரம் பவமான ருக்கு இவைகளைத் தன் சக்திக்குத் தக்கதாகச் செபிக்கவேண்டியது.” (மனு5-86)

”விதிப்படி பிராமணனுக்குப் பணிவிடை செய்கிற சூத்திரன், மாதத்திலொரு தரம் க்ஷவரம் செய்து கொள்ள வேண்டியது. வைசியனுக்குச் சொல்லியபடி பிறப்பிறப்புத் தீட்டு இருக்க வேண்டியது. துவி ஜாதிகளின் சேஷத்தைச் சாப்பிட வேண்டியது.” (மனு5-140)

அரசன், காரியாந்திரத்தினாலாவது பிணியினாலாவது தானாகவே எப்போது விசாரணை செய்யக் கூடாதோ, அப்போது வழக்கைக் கண்டுபிடிக்கிற விஷயத்தில் பண்டிதனான பிராமணனை விசாரிக்கும்படி நியமிக்க வேண்டியது.” (மனு8-9)

”சபையாவது, எவ்விடத்தில் வேதமறிந்த மூன்று வேதப் பிராமணானும் அரசனாலேற்படுத்தப்பட்ட பண்டித பிராமணனும் இருக்கிறார்களோ, அந்த இடத்தையேசபையென்று சொல்லுகிறார்கள்.” (மனு8-11)

”தாழ்ந்த ஜாதியான், பொருளாசையால் தனக்கு மேலான ஜாதியான் தொழிலைச் செய்தால், அவன் பொருள் முழுமையையும் அரசன் கிரகித்துக் கொண்டு, அவனையும் உடனே ஊரைவிட்டு ஓட்டுக.” (மனு10-96)

”தன்தருமத்தை அநுஷ்டிக்காத பிராமணன், கொள்ளிவாய்ப் பிசாசாகப் பிறந்து, வாந்தி செய்த எச்சிலைச் சாப்பிடுகிறான். கர்மம் பிரஷ்டனான க்ஷத்திரியன் மலம் பிணம் இவற்றைச் சாப்பிடுகிற கடபூதமென்னும் (பிணத்தின் தலைப்பக்கம் உடைக்கப்படுகிற குடத்து நீரைச் சாப்பிடுவது) பிரேத கணமாகப் பிறக்கிறான்.” (மனு12-71)

”கருமப் பிரஷ்டனான வைசியன், சுவர்நீரைச் சாப்பிடுகிற மைத்திராக்ஷ வயோதிகமென்னும் பிரேத விசேஷமாகப் பிறக்கிறான். அவ்விதமே, சூத்திரன் சீலைப்பேனைத் தின்னுகிற பிரேத விசேஷமாகப் பிறக்கிறான்.” (மனு12-72)

இப்படிப்பட்ட மனிதத் தன்மைக்குச் சற்றும் பொருந்தாத பலவற்றைச் சொல்லி வைத்த மனுதர்ம சனாதனம் கெட்டுப் போக, பார்ப்பனர்கள் தான் காரணம் என்று உரிமையோடு சங்கராச்சாரியார் கூறினாலும், அவரது அடிப்படை ஆத்திரமெல்லாம், பார்ப்பனர்களைப் போலவே, பிறசாதி மக்களும் கல்வி வேலைவாய்ப்புகளில் உயர்ந்ததினால், பார்ப்பனர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக அனுபவித்தது பறிபோயிற்றே என்ற ஆத்திரம் தான் என்பது, அவரது வார்த்தைகளிலிருந்தே அறிய முடிகிறது.

சங்கராச்சாரியார் கூற்றின்படி, பண்டைக் காலந்தொட்டு இசுலாமியர்களின் காலம் வரை, தங்களின் உரிமைகளை மன்னர்களிடம் நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்களின் எண்ணம், ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியிலும் தொடரத் தான் செய்தது. அதனால் தான் அவர் கூறியது போல, எண்ணிக்கையில் குறைவானவர்களாக இருந்தாலும், தங்களின் சனாதன ஆச்சாரங்களையும் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் கைவிட்டு ஒழித்துவிட்டு, ஆங்கிலம் கற்று வெள்ளைக்காரர்களிடம் குழைந்து, அரசாங்க

உத்தியோகங்களை முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்து இருந்தனர். ஆனால் அதே பார்ப்பனர்கள், ஸநாதனத்தின் கொடுங்கரங்களை நீட்டிக் காட்டி பார்ப்பனரல்லாத மக்களைத் தாழ்வாக வைத்திருந்த கொடுமையால், அம்மக்கள் படும் இன்னல்களைக் கண்டு ஆங்கிலேயர்கள் சில சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்தனர்.

அதற்கும் மேலாக, நாட்டு விடுதலைக்குப் பின், பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமாக இருந்த நீதிக்கட்சி, ஆட்சி அதிகாரத்திற்குச் சென்று செய்த சீர்திருத்தங்கள், அதன் வழித்தோன்றலாகத் திராவிட இயக்கம் நடைபோடத் துவங்கியதன் விளைவுகள் தான், அவைகளையெல்லாம் கண்முன்னே கண்ட சங்கராச்சாரியாரை, இப்படிப் புலம்ப வைத்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனால் அவருடைய சம காலத்தில், மக்களுக்குரியதான திராவிட இயக்கம், அதனால் ஏற்பட்ட பல்வேறு சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள், குறிப்பாக நீதிக்கட்சியின் பதினேழு ஆண்டுக்கால ஆட்சியின் சட்டங்கள் குறித்துக் கூறுவதில் ஏற்பட்ட அச்சம் மற்றும் கூச்சம் காரணமாகவே, விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் வெள்ளைக்காரன் வந்ததும் அதனால் பார்ப்பனர்கள் கெட்டுப் போனதாகவும் கூறிய சங்கராச்சாரியார், அன்றைக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த திராவிட இயக்கம் பற்றி எந்த விமர்சனமும் நேரடியாகக் கூறவில்லை. ஆனால் 'சீர்திருத்தக்காரர்கள்' என்று பல இடங்களில் கூறியுள்ளார் என்பதிலிருந்து தான் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

முடிவுரை:

இவ்வாறு, சனாதனம் என்றால் பிறவிப் பேதத்தை வலியுறுத்தும் வர்ண தர்மம் தான் என்றும், அதற்கான மூலங்கள் - வேதங்களும், மனு ஸ்மிருதியும், இதிகாசங்களும், புராணங்களும் தான் என்றாகிய நிலையில், இந்தச் சனாதனத்தில் மனிதத்தன்மைக்கு எதிரான வர்ண தர்மம்

மட்டும் தான் பேசப்பட்டுள்ளதா என்றால் அது மட்டுமில்லை; வர்ண பேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஜாதிப் பாகுபாடுகளையும் தமிழர்களிடையே புகுத்தி, அவர்களின் பிரிவினையில் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருப்பது தான் ஆரிய ஸநாதனம்.

மனித நேயத்திற்கும் சமூக நீதிக்கும் எதிரானதாக உள்ள ஸநாதனம், குறிப்பாகத் தமிழர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளை உண்டாக்கி, ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலான வரலாற்றில், தங்கள் சாஸ்திரங்களைச் சொல்லி, மாமன்னர்களை எல்லாம் மதத்தால் பயமுறுத்தி மண்டியிடச் செய்து, தங்களின் ஸநாதன தர்மமான வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தின் அடிப்படையில் தான் அரசாள வேண்டும் என்ற ஆலோசனைகளைச் சொல்லி, அவர்களை காலங்காலமாய்க் கட்டுப்பாட்டில் வைத்து அரசாளச் செய்து, அனைத்து வகையிலும் சுகபோக வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்களின் காதுகளில், "ஸநாதனம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற இன்றைய திராவிடக் கொழுந்தின் குரல் பேரிடியாய் ஒலிப்பதோடு, நெஞ்சக்குலையை நடுங்கச் செய்வதால் தானே அவர்களின் ஆத்திரம் உச்சத்திற்குச் செல்கிறது?

அடிப்படையில் ஸநாதனம் என்றால், அது வர்ண தர்ம பேதம் தான் என்று நாமாக எதையும் சொல்லவில்லை; அதற்கான ஆதாரங்களை அவர்களிடமிருந்தே எடுத்துக் காட்டுகிறோம், அவர்களின் ஜகத்கருவான சங்கராச்சாரியார் வாய்மொழியாகவே. எனவே அவர்கள் தீட்டிய கத்தி தான், இன்று அவர்கள் மீதே பாய்ந்து துடிக்க வைக்கிறது என்பதை மட்டும் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. 08-09-2023 நாளிட்ட இந்து தமிழ்திசை நாளிதழ்

2. பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன்
ஞா.மீரா எழுதிய “பதினெண்

புராணங்கள்” என்ற நூலின் முகவுரை

3. காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் சந்திரசேகர
சரஸ்வதி எழுதிய “தெய்வத்தின்

குரல்-முதல் தொகுதி - பக்கம் 14

4. மேலது - பக்கம் 125

5. மேலது - பக்கம் 126

6. மேலது - பக்கம் 269

7. மேலது - பக்கம் 158-159

8. மேலது - பக்கம் 151-153

9. மேலது - பக்கம் 159

10. மேலது - பக்கம் 154-155

11. மேலது - பக்கம் 1001-1003

12. மேலது - பக்கம் 187-193

13. மேலது - பக்கம் 188-193

14. அசல் மனுதர்ம சாஸ்திரம் (1919
பதிப்பில் உள்ளபடி) கி.வீரமணி அவர்களின்
ஆய்வுரையுடன் திராவிடர் கழக வெளியீடு.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

ஞான. வள்ளுவன் அண்ணாமலை
பல்கலைக்கழகத்தில் பி.எஸ்சி, எம்.ஏ
மற்றும் மருத்துவமனை மேலாண்மையில்
முதுகலை பட்டயப் படிப்பினைப் பயின்றவர்.
தமிழ்நாடு அரசு மருத்துவத்துறையில் நிருவாக
அலுவலராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.
மாநிலப் பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத்
துணைத்தலைவராக உள்ளார்.

இவரின் நூல்களாவன: 1. பெரியார்-95, 2.
தமிழர் வாழ்வில் சாதியும் மதமும் அன்றும்
இன்றும், 3. திராவிட இயக்கமும் எங்கள்
ஊரும், 4. இசைவேளாளர், 5. ராஜநாயகம்
(வரலாற்றுப் புதினம்), 6. ஆச்சாரம் (சமூகப்
புதினம்), 7. வரலாற்றில் வென்ற அவர் தாம்
பெரியார், 8. செப்பேடுகளும் சதுர்வேதி
மங்கலங்களும், 9. தளிச்சேரிப் பெண்டுகள், 10.
சில பக்கங்கள் சில தாக்கங்கள்.

